

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 32 0 P 309011 18 Rev
Sarajevo, 31.07.2018. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija: Fatima Imamović, kao predsjednica vijeća, Suad Kurtović i Zlata Džafić, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja: Ć. Dž., sin Dž., iz T..., , koga zastupa punomoćnik mr. sci. D. A., advokat iz T..., protiv tužene: R. S., koju zastupa pravobranilaštvo, Sjedište zamjenika u B..., radi utvrđenja diskriminacije i određivanja sudske mjere osiguranja, odlučujući o podnesenoj reviziji tužitelja izjavljenoj protiv presude Kantonalnog suda u Tuzli broj: 32 0 P 309011 17 Gž od 12.03.2018. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 31.07.2018. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Revizija se odbija.

Zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka nastalih u povodu revizije se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Tuzli broj: 32 0 P 309011 17 P, 32 0 P 309011 17 Mo od 27.10.2017. godine:

„I

Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

Utvrđuje se da je tužena povrijedila tužiteljevo pravo na jednako postupanje, na način što je nezakonitim postupanjem inicirala postupak protivizvršenja pred Osnovnim sudom u Zvorniku, suprotno obligatornoj i konačnoj Odluci Ustavnog suda BiH broj AP 3466/11 od 15.04.2015. godine, čime je povrijeđeno tužiteljevo pravo na jednak tretman u odnosu na druga lica u sličnoj situaciji.

Zabranjuje se tuženoj da nastavi s postupkom protivizvršenja u predmetu broj 83 0 I 005223 16 I 4, pred Osnovnim sudom u Zvorniku do konačne i potpune primjene Odluke Ustavnog suda BiH broj AP 3466/11 od 15.04.2015. godine.

Nalaže se tuženoj da povuče prijedlog za protivizvršenje u predmetu broj 83 0 I 005223 16 I 4, pred Osnovnim sudom u Zvorniku, do konačne i potpune primjene Odluke Ustavnog suda BiH broj AP 3466/11 od 15.04.2015. godine, a sve novčane iznose, obustavljene u postupku protivizvršenja od plate tužioca, ili na drugi način naplaćene iz imovine tužioca, vrati tužiocu sa zakonskom zateznom kamatom i na taj način otkloni diskriminaciju prema tužitelju i njezine posljedice.

Zabranjuje se svim organima, institucijama, uredima, ustanovama i drugim tijelima preduzimanje svih radnji kojima se provodi postupak protivizvršenja u predmetu Osnovnog suda u Zvorniku broj 83 0 I 005223 16 I 4.

II

Odbija se kao neosnovan prijedlog tužitelja - predlagača osiguranja za određivanje mjere osiguranja koja glasi:

Zabranjuje se Kantonalnom ..., Ministarstvu ...1 T.K., svim bankama, zemljišnoknjižnom uredu pri Općinskom sudu T. i Osnovnom sudu u Z., Ministarstvu ...2 T.K., te svim organima, institucijama, uredima, ustanovama i drugim tijelima preduzimanje svih radnji kojima se provodi postupak protivizvršenja u predmetu Osnovnog suda u Zvorniku broj 83 0 I 005223 16 4 do pravomoćnog okončanja postupka pred Općinskim sudom u Tuzli br. 32 0 P 30901 I 17 P, pod prijetnjom izricanja novčane kazne.

Drugostepenom presudom Kantalnog suda u Tuzli broj: 32 0 P 309011 17 Gž od 12.03.2018. godine žalba tužitelja se odbija i prvostepena presuda potvrđuje.

Blagovremeno izjavljenom revizijom tužitelj pobija navedenu presudu drugostepenog suda zbog povreda odredaba parničnog postupka iz člana 209. Zakona o parničnom postupku koja je učinjena u postupku pred drugostepenim sudom i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom revizijskom sudu da usvajanjem revizije pobijanu presudu preinači na način da usvoji tužbu i postavljeni tužbeni zahtjev, sa predloženom privremenom mjerom ili da ovu ukine i predmet vrati na ponovno suđenje drugom vijeću drugostepenog suda. Ističe zahtjev za naknadu troškova revizijskog postupka u vidu troškova sastava revizije po punomoćniku advokatu u iznosu od 864,00 KM, sa pripadajućim PDV-om od 17%.

Tužena nije podnijela odgovor na reviziju.

Revizija nije osnovana.

Ispitujući pobijanu presudu u svemu saglasno odredbama člana 241. Zakona o parničnom postupku („Službene novine FBiH“, broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), prema kojima se, saglasno odredbi člana 106. stav (1) Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku („Službene novine FBiH“, broj: 98/15), ima provesti postupak u ovoj pravnoj stvari - u daljem tekstu: ZPP- revizijski sud je utvrdio da ne postoje razlozi zbog kojih je revizija izjavljena, a ni razlozi na koje pazi po službenoj dužnosti.

Revident drugostepenu presudu pobija i zbog povrede odredaba parničnog postupka (član 240. stav 1. tačka 1. ZPP) a u obrazloženju revizije ne navodi u čemu se ogleda taj revizijski razlog, dosljedno čemu se ostvarenje navedenog revizijskog osnova nije moglo prihvatiti.

Nije ostvaren ni revizijski prigovor pogrešne primjene materijalnog prava.

Posebnom antidiskriminacijskom tužbom tužitelj traži zaštitu od diskriminacije od strane tužene.

Slijedom činjeničnih utvrđenja prvostepenog suda, koja je kao pravilna prihvatio i drugostepni sud, proizlazi:

a) presudom Osnovnog suda u Zvorniku broj 83 0 P 001846 07 P od 27.03.2009. godine;

- tužena u ovom sporu je obavezana da tužitelju Ć. Dž. isplati na ime regresa za godišnji odmor za ... godinu iznos od 1.200,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom, kao i da mu naknadi troškove parničnog postupka,

- Stavom II izreke navedene presude odbijen je kao neosnovan preostali dio tužbenog zahtjeva, a kojim je tužitelj tražio da se tuženi obaveže da mu na ime naknade putnih troškova u visini cijene prevozne karte u javnom saobraćaju na relaciji T.-B.-T. za svaki radni dan u periodu od ... godine do ... godine isplati iznos od ... KM sa zakonskom zateznom kamatom, kao i da mu tuženi ubuduće na isti način plaća putne troškove,

- prema sadržini obrazloženja presude slijedi da je u postupku utvrđeno da je tužitelj sudija Osnovnog suda u B., da je nakon imenovanja počeo raditi ... godine, da ima prijavljeno prebivalište u T., da svakodnevno putuje na posao i sa posla u mjesto prebivališta, kako je to tužitelj tvrdio i tokom ovog postupka i nije niti bilo sporno među strankama,

- nadalje iz sadržaja obrazloženja navedene presude proizlazi da mu tužena nije isplaćivala troškove prijevoza na posao i sa posla,

- u odnosu na tužbeni zahtjev za naknadu troškova prijevoza na posao i sa posla u presudi se navodi da je 30.09.2003. godine u Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o sudovima i sudskoj službi (“Službeni glasnik RS”, broj: 85/03) izmijenjen član 93. Zakona, tako što tom izmijenjenom odredbom nije propisana naknada troškova prijevoza koja je do tada bila priznata kao pravo sudija, da je navedena odredba bila na snazi do donošenja novog Zakona o plaćama koji je stupio na snagu 01.01.2006. godine i prema čijoj odredbi

člana 14. sudije imaju pravo na naknadu za putne troškove u skladu sa propisima o unutrašnjem poslovanju suda i odobrenom budžetu suda,

- presudom se zaključuje da navedena odredba upućuje na Pravilnik o unutrašnjem poslovanju suda i odobreni budžet suda i da je izvjesno da tužena nije navedenim Pravilnikom suda predvidjela sredstva za troškove prijevoza na posao i sa posla a da sud nije ovlašten ocjenjivati ustavnost i zakonitost navedenog Pravilnika, zbog čega je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu koji se odnosio na naknadu putnih troškova.

b) presudom Okružnog suda u Bijeljini broj 83-0-P-001846-09 GŽ od 24.09.2009. godine;

- odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv navedene presude Osnovnog suda u Zvorniku ovom presudom je uvažena žalba tužitelja i preinačena prvostepena presuda u odbijajućem dijelu, tako da je tuženi obavezan tužitelju isplatiti precizirani - traženi novčani iznos na ime naknade troškova prijevoza na posao i sa posla i da mu ubuduće na isti način plaća troškove prijevoza,

- prema sadržaju navedene presude proizlazi da je zaključak suda bio da se tuženi ne može osloboditi obaveze plaćanja putnih troškova jer da upravo nedonošenjem propisa čini štetu tužitelju, ograničivši tako njegovo pravo na imovinu, pri čemu je sud ukazao na odluku Ustavnog suda BiH broj AP 2609/06.

c) presudom Vrhovnog suda R.S. broj: 83 0 P 001846 09 Rev od 14.06.2011. godine:

- odlučujući o podnesenoj reviziji tužene protiv navedene presude Okružnog suda u Bijeljini usvaja se revizija tužene i navedena presuda preinačava tako što se odbija žalbu tužitelja i potvrđuje presuda Osnovnog suda u Zvorniku od 25.03.2009. godine u odbijajućem dijelu,

- prema sadržaju ove presude slijedi da je odredbom člana 14. Zakona o plaćama propisano da sudije, tužitelji i stručni saradnici imaju pravo na naknadu za putne troškove u skladu sa propisima o unutrašnjem poslovanju suda ili tužilaštva i odobrenom budžetu suda odnosno tužilaštva, nadalje da nije sporno da internim propisima odnosno propisima o unutrašnjem poslovanju tužene nije propisana naknada za putne troškove nastale prilikom dolaska na posao i odlaska sa posla, i da je pri takvom stanju stvari prema mišljenju Vrhovnog suda pravilan stav prvostepenog suda da zahtjev tužitelja nije osnovan jer da nema uporište niti u jednom pozitivnom propisu, i da je neprihvatljiv stav drugostepenog suda da se tuženi ne može osloboditi obaveze da naknadi tužitelju putne troškove samo zato što nije donio interne akte kojima je to pravo regulisano jer shodno odredbama člana 14. navedenog Zakona sudije imaju pravo na naknadu za putne troškove samo ako je to u skladu sa propisima o unutrašnjem poslovanju suda i odobrenom budžetu, pa da slijedi da tužitelju to pravo pripada samo ako proizlazi iz propisa o unutrašnjem poslovanju suda a ne zato što tuženi nije donio akt o unutrašnjem poslovanju kojim bi to pravo bilo uređeno.

d) tužitelj dana ... godine Osnovnom sudu u Zvorniku podnosi prijedlog za izvršenje pravosnažne i izvršne presude Okružnog suda u Bijeljini protiv izvršenika - tužene u ovom sporu, a radi naplate njegovih potraživanja dosuđenih navedenom presudom;

- izvršenje radi naplate tužiteljevih potraživanja je provedeno naplatom potraživanja dana ... godine, a kako je to određeno izvršnom ispravom i rješenjem o izvršenju od 11.02.2010. godine.

e) nakon donošenja presude Vrhovnog suda R.S. od 14.06.2011. godine, tužena Osnovnom sudu u Zvorniku podnosi dana 19.07.2011. godine, odnosno 26.07.2011. godine, prijedlog za protivizvršenje, a kojim je tražio da sud naloži tužitelju da tuženom vrati novčani iznos od ... KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana isplate, a to je .... godine, kako je to naprijed navedeno pa do konačne isplate, a navodeći da je izvršna isprava ukinuta;

- Osnovni sud u Zvorniku rješenjem broj: 83 0 I 05523 11 I 2 od 06.12.2013. godine usvaja prijedlog tužene za protivizvršenje,

- odlučujući o žalbi tužitelja protiv navedenog rješenja Osnovnog suda u Zvorniku, Okružni sud u Bijeljini svojim rješenjem broj: 83 0 I 005223 14 Gž 3 od 13.02.2014. godine odbija žalbu tužitelja i potvrđuje prvostepeno rješenje,

- Osnovni sud u Zvorniku 07.05.2014. godine donosi rješenje o protivizvršenju, a kojim je dopustio predloženo protivizvršenje povodom prijedloga tužene od ... godine radi naplate novčanog iznosa od ... KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od ... godine pa do dana isplate na novčanom potraživanju tužitelja - plaći koju ostvaruje u Kantonalnom ... zapljenom i prijenosom do polovine plaće u korist tužene, kao tražitelja protivizvršenja, te je naloženo Kantonalnom ... da iznos od polovine plate tužitelja isplaćuje mjesečno prijenosom na žiro račun tužene,

- tužitelj je izjavio prigovor protiv navedenog rješenja o protivizvršenja, a koji je odbijen kao neosnovan rješenjem Osnovnog suda u Zvorniku od 02.09.2014. godine,

- u navedenom rješenju razmatran je tužiteljev prigovor mjesne nenadležnosti, nadalje je navedeno da je tužiteljevo pozivanje na odluke Ustavnog suda Federacije BiH broj U 28/11 i broj 7/12 neosnovano, a obzirom da se navedene odluke Ustavnog suda Federacije BiH odnose na Zakone o plaćama sudija i tužitelja na nivou F BiH i BiH, a ne na Zakon o plaćama u RS, nadalje da je neosnovan tužiteljev prigovor da su mu povrijeđena prava iz Evropske konvencije - pravo na pravično suđenje i pravo na imovinu i pravo na nediskriminaciju kada su u pitanju troškovi prijevoza jer se navedeni razlog mogao odnositi, kako je to naveo Osnovni sud na pravilnost i zakonitost izvršne isprave na osnovu koje se provodio postupak izvršenja u konkretnom predmetu, da se u konkretnom slučaju radilo o presudi Osnovnog suda čiju je pravilnost i zakonitost Vrhovni sud ocjenjivao povodom revizije, nadalje da sud u izvršnom postupku – postupku protivizvršenja nije ovlašten ocjenjivati pravilnost i zakonitost izvršne isprave na osnovu koje je doneseno rješenje kojim je usvojen prijedlog za protivizvršenje nego je dužan postupati povodom prijedloga za protivizvršenje,

- žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Osnovnog suda u Zvorniku od 02.09.2014. godine rješenjem Okružnog suda u Bijeljini broj 83 0 I 005223 14 Gž 4 od 12.09.2014. godine odbijena je kao neosnovana.

f) tužitelj Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine dana 29.08.2011. godine podnosi apelaciju protiv presude Vrhovnog suda R.S. broj 83 0 P 001846 09 Rev od 14.06.2011. godine i presude Osnovnog suda u Zvorniku broj 83 0 P 001846 07 P od 25.03.2009. godine, te prijedlog za donošenje privremene mjere kojom bi Ustavni sud obustavio protivizvršenje u predmetu Osnovnog suda u Zvorniku do donošenja odluke apelacije;

- Odlukom Ustavnog suda Bosne i Hercegovine o dopustivosti i meritumu broj AP 3466/11 od 15.04.2015. godine usvojena je apelacija tužitelja, i utvrđena je povreda člana 2/3 e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, ukinuta presuda Vrhovnog suda R.S. broj: 83 0 P 001846 09 Rev od 14.06.2011. godine, i određeno da se predmet vraća Vrhovnom sudu R.S. koji je dužan po hitnom postupku donijeti novu odluku u skladu sa članom 2/3 e) Ustava Bosne i Hercegovine i članom 6. stav 1. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda,

- naloženo je Vrhovnom sudu R.S. da u skladu sa članom 72. stav 5. Pravila Ustavnog suda Bosne i Hercegovine u roku od 90 dana od dana dostave odluke obavijesti Ustavni sud Bosne i Hercegovine o preduzetim mjerama s ciljem izvršenja ove odluke,

- prema sadržini odluke Ustavnog suda Bosne i Hercegovine slijedi da je zaključak Ustavnog suda da postoji povreda prava na pravično suđenje iz člana 2/3 e) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 6. stav 1. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda zbog toga što je Vrhovni sud arbitrarno primijenio pravo kada je nedostatak pratećih propisa protumačio na način da se izgubilo određeno pravo utemeljeno u zakonu, te kada taj sud, preinačujući drugostepenu presudu i odbijajući tužiteljev - apelantov tužbeni zahtjev nije sagledao argumentaciju koju je iznio žalbeni sud niti je dao obrazloženje iz kojeg bi se mogli vidjeti njegovi stavovi o pitanjima na kojima je drugostepeni sud temeljio svoju odluku,

- prema mišljenju Ustavnog suda činjenica da pratećim propisima nije definirano pravo koje je utvrđeno zakonom, a imajući u vidu praksu Ustavnog suda (citiranu u odluci Ustavnog suda), ne može se u okviru redovnih sudova protumačiti kao gubitak prava za apelanta pa da stoga Ustavni sud smatra da je Vrhovni sud u konkretnom slučaju arbitrarno primijenio predmetu zakonsku odredbu,

- Ustavni sud u svojoj odluci podsjeća da je VSTV izabralo tužitelja - apelanta za sudiju u Osnovnom sudu u B. i da tumačenje člana 14. Zakona na način na koji je to uradio Vrhovni sud, prema mišljenju Ustavnog suda onemogućava politiku VSTV-a i mogućnost da jedna osoba sa prebivalištem u jednom gradu biva izabrana na dužnost sudije ili tužitelja u drugom gradu, da štoviše moglo bi se govoriti i o diskriminaciji i to ne samo u odnosu na ostale nosiocu javnih funkcija već i u okviru samih sudija koji dolaze iz sjedišta suda i koji dolaze iz drugih gradova i općina za koju kako navode i tužitelj – apelant i žalbeni sud nema opravdanja koje bi zadovoljilo kriterije nediskriminacije, da su naime prema članu 27 Zakona o VSTV-u potpuno isti uvjeti propisani za imenovanje sudija osnovnih sudova u RS, osnovnog suda Distrikta Brčko BiH i općinskih sudova u F BiH pri čemu nije postavljen uvjet da kandidat za sudiju mora dolaziti samo iz sjedišta suda, da naprotiv sama politika VSTV-a s ciljem osiguranja neovisnosti i nepristrasnosti sudija i tužitelja dovodi do češćeg imenovanja sudija i tužitelja izvan njegovih prebivališta i da takva situacija zahtijeva priznanje zakonskog prava sudija i tužitelja na naknadu na ime putnih troškova od

mjesta prebivališta do mjesta sjedišta suda. Ustavni sud ističe da je tužitelj - apelant obavljajući dužnost sudije svakodnevno putovao na relaciji T. – B. i nazad (udaljenost ... km) a da mu pri tome nisu priznata prava na naknadu troškova putovanja, prava na službeni stan niti prava na odvojeni život, ukazujući i na odluku o posebnim pravima i naknadama izabranih i postavljenih osoba zaposlenih u tijelima državne uprave dužnosnicima priznata navedena prava, a kao kriterij za ostvarivanje prava na naknadu putnih troškova propisana je udaljenost mjesta stalnog boravka od mjesta rada više od 50 km,

- zasnivajući svoj tužbeni zahtjev za utvrđenje da je tuženi povrijedio njegovo pravo na jednako postupanje, i da je diskriminiran, na odredbama Zakona o zabrani diskriminacije u BiH (Službeni glasnik BiH broj 59/09 i 66/16), tužitelj ukazuje na sadržinu odluke Ustavnog suda Bosne i Hercegovine broj AP-3466/11 od 15.04.2015. godine kojom je usvojena njegova apelacija.

g) nakon donošenja odluke Ustavnog suda Bosne i Hercegovine o apelaciji tužitelja, Vrhovni sud R.S. donosi odluku broj 83 0 P 001846 15 Rev 2 od 30.06.2015. godine kojom je revizija tužene djelimično usvojena, presuda Okružnog suda u Bijeljini od 24.09.2009. godine i presuda Osnovnog suda u Zvorniku od 25.03.2009. godine ukinuta u dijelu kojim je odlučeno o zahtjevu tužitelja na ime troškova prijevoza za period od ... godine do ... godine i u tom dijelu tužba je odbačena, a u preostalom dijelu a kojim je presudom Okružnog suda u Bijeljini od 24.09.2009. godine tužena obavezana da tužitelju na ime troškova prijevoza za period od ... godine do ... godine isplati ... KM sa zakonskom zateznom kamatom od ... godine, te da mu ubuduće na isti način plaća sve dok se ne promijene okolnosti koje opravdavaju prestanak obaveze plaćanja revizija je odbijena, te je tuženi obavezan da tužitelju na ime troškova parničnog postupka isplati iznos od 1.253,60 KM umjesto iznosa od 2.279,00 KM.

- prema sadržaju obrazloženja presude Vrhovnog suda R.S. slijedi da sud nalazi da kada se ima u vidu da je tužitelju zakonom priznato pravo na putne troškove u koje bez sumnje spadaju i troškovi prijevoza od mjesta stanovanja do posla i natrag, da je pravilan zaključak drugostepenog suda te sama činjenica što tuženi internim aktima nije regulisao pravo tužitelja na troškove prijevoza ne može uticati na njegovo pravo da mu se ti troškovi priznaju u visini povratne karte u javnom saobraćaju,

- nadalje, iz sadržaja obrazloženja ove presude proizlazi zaključak suda da obzirom da se radi o potraživanju tužitelja iz radnog odnosa, da se pravilno revizijom tužene ukazuje da je tužba tužitelja neblagovremena shodno odredbama člana 105. Zakona o radu Republike Srpske za njegovo potraživanje od ... do ... godine jer je tužba podnesena prvostepenom sudu dana 31.05.2007. godine, zbog čega je sud shodno citiranim odredbama Zakona o parničnom postupku odlučio kao u stavu I izreke presude - ukinuo prvostepenu i drugostepenu presudu u dijelu u kojem je odlučeno o zahtjevu tužitelja na ime troškova prijevoza za period od ... godine do ... godine i odbacio tužbu tužitelja.

h) rješenjem Okružnog suda u Bijeljini broj 83 0 I 005223 15 Gž 5 od 05.02.2016. godine žalba protivizvršenika - tužitelja u ovom sporu uvažena, rješenje Osnovnog suda u Zvorniku broj 83 0 I 005223 13 I 3 od 27.08.2015. godine ukinuto i predmet vraćen prvostepenom sudu na ponovni postupak;

- iz sadržaja obrazloženja navedenog rješenja slijedi da je postupajući po prijedlogu protivtražitelja izvršenja od 25.03.2014. godine prvostepeni sud donio rješenje o protivizvršenju 07.05.2014.godine kojim je dozvolio predloženo protivizvršenje radi naplate novčanog potraživanja u iznosu od ... KM sa zakonskom zateznom kamatom na ovaj iznos od ... godine pa do isplate i to na novčanom potraživanju - plati protivizvršenika, da je ovo rješenje o protivizvršenju doneseno na osnovu izvršne isprave, presude Vrhovnog suda R.S. broj 83 0 P 001846 09 Rev od 14.06.2011. godine kojom je presuda Okružnog suda u Bijeljini broj 83 0 P 001846 09 Gž od 24.09.2009. godine preinačena i presuda Osnovnog suda u Zvorniku broj 83 0 P 001846 09 P od 25.03.2009. godine potvrđena u odbijajućem dijelu, da je ovo rješenje o izvršenju postalo pravosnažno 12.09.2014. godine, da je u daljem toku postupka protivizvršenik podneskom od ... godine obavijestio prvostepeni sud da je Ustavni sud Bosne i Hercegovine svojom odlukom broj AP-3466/11 ukinuo presudu Vrhovnog suda R.S. koja je poslužila za protivizvršenje zbog čega je predložio da se postupak protivizvršenja obustavi, pa je prvostepeni sud imajući u vidu da je navedenom odlukom Ustavnog suda BiH ukinuta navedena presuda Vrhovnog suda R.S. od 14.06.2011. godine koja je izvršna isprava u ovom postupku protivizvršenja odlučio da postupak protivizvršenja obustavi na osnovu člana 63. ZIP., da odluka prvostepenog suda nije pravilna, da je u vrijeme donošenja pobijanog rješenja 27.08.2015. godine već bila donesena odluka Vrhovnog suda R.S. broj 83 0 P 001846 15 Rev 2 od 30.06.2015. godine, dakle da i dalje postoji izvršna isprava tražitelja izvršenja Dž. Ć. za isplatu iznosa od ... KM na ime troškova prevoza za period od ... godine do ... godine sa zakonskom zateznom kamatom od ... godine kao i troškova postupka u iznosu od 1.253,60 KM te da se u tom dijelu ne bi moglo tražiti protivizvršenje onoga što je tražilac izvršenja Dž.Ć. naplatio od izvršenika R. S.- Osnovi sud B., dok u ostalom dijelu preko iznosa dosuđenog stavom II izreke navedene presude Vrhovnog suda R.S. od 30.06.2015. godine postoji izvršna isprava za postupak protivizvršenja tražitelja protivizvršenja protiv istog protivizvršenika Dž.Ć. do isplaćenog iznosa koji je isplaćen protivizvršeniku odnosno tražiocu izvršenja, da dakle, ne postoji osnov da se postupak protivizvršenja u potpunosti obustavi osim u onom dijelu u kome je revizija odbijena navedenom odlukom Vrhovnog suda od 30.06.2015. godine, dok u ostalom dijelu u koje je isto odlukom revizija uvažena i dalje postoji osnov za protivizvršenje, nadalje da je na to osnovano ukazala žalba tražitelja protivizvršenja, te da se ne može smatrati da je navedenom odlukom Ustavnog suda BiH konačno ukinuta izvršna isprava za protivizvršenje jer je istom odlukom predmet vraćen Vrhovnom sudu R.S. koji je dužan da po hitnom postupku donese novu odluku i da je tu odluku ovaj Vrhovni sud i donio,

i) tužitelj nakon donošenja navedene presude Vrhovnog suda R.S. dana 06.10.2015. godine podnosi apelaciju Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine, protiv presude Vrhovnog suda R.S. od 30.06.2015. godine:

- u ovoj navodi da su navedenom presudom povrijeđeni njegovo pravo na imovinu, te pravo na privatni porodični život, dom i prepisku, pravo na fer i pravičan postupak, pravo na brak i zasnivanje porodice, pravo na zabranu diskriminacije i pravo na slobodu kretanja i

prebivalište pozivajući se na odredbe Ustava Bosne i Hercegovine i Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda i međunarodnih dokumenata o ljudskim pravima,
 - navedena apelacija evidentirana je pod brojem AP 4521/15 i do zaključenja glavne rasprave Ustavni sud Bosne i Hercegovine nije donio svoju odluku povodom podnesene apelacije tužitelja.

j) tužitelj Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine podnosi i prijedlog za donošenje privremene mjere - privremene obustave protivizvršenja do donošenja odluke Ustavnog suda po apelaciji uz obrazloženje da je dovedena u pitanje egzistencija njegove porodice;

- Ustavni sud Bosne i Hercegovine je odlučujući o zahtjevu tužitelja za donošenje privremene mjere, zahtjev tužitelja odbio kao neosnovan odlukom broj :AP 4521/15 od 12.05.2016. godine.

k) tužitelj podnosi Visokom sudskom i tužilačkom vijeću BiH, Ured disciplinskog tužioca prijavu od ... godine zbog neprovođenja odluke Ustavnog suda Bosne i Hercegovine broj AP-3466/11 od 15.04.2015. godine od strane Vrhovnog suda R.S.

U iznesenoj činjeničnoj i pravnoj situaciji nižestepeni sudovi su odbili tužbeni zahtjev, polazeći od toga da svoj tužbeni zahtjev tužitelj zasniva na odredbama Zakona o zabrani diskriminacije i tvrdnjama da je tuženi počinio diskriminaciju, jer je:

- postupao na različite načine oduzimajući stečeno pravo tužitelja nezakonitim provođenjem postupka protivizvršenja, što je za posljedicu, kako je to tužitelj naveo, imalo uskraćivanje njegovih prava i sloboda na ravnopravnoj osnovi i u svim oblastima života,

ukazujući na odluku Ustavnog suda Bosne i Hercegovine broj AP 3466/11 u kojoj se, kako je to tužitelj naveo, pod tačkom 57. navodi da tužena, odnosno njene institucije, de facto čine diskriminaciju, nadalje da je Ustavni sud Bosne i Hercegovine zaključio da je zbog proizvoljne primjene materijalnog prava Vrhovnog suda R.S. u konkretnom slučaju povrijeđeno njegovo pravo na pravično suđenje, da je diskriminatorska aktivnost tužene konačnu formu poprimila u postupku protivizvršenja po prijedlogu za protivizvršenje tužene, kao tražitelja protivizvršenja, da je pokretanje postupka protivizvršenja suprotno suštini i karakteru odluke Ustavnog suda Bosne i Hercegovine konačni akt diskriminacije tužene prema tužitelju iz više razloga među kojima su dva ključna, ukazujući na ukinutu presudu Vrhovnog suda R.S. od 14.06.2011. godine odlukom Ustavnog suda Bosne i Hercegovine i nedonošenje nove odluke od strane Vrhovnog suda R.S. u skladu sa Ustavom BiH i Evropskom konvencijom, odnosno donošenje de facto iste presude od strane Vrhovnog suda R.S. čime je uspostavljen kontinuitet diskriminacije i kršenja prava tužitelja, i da se u konkretnom slučaju radi o aktima neposredne diskriminacije,

- zatim na tvrdnjama da je postupanje dijela pravosudnog sistema tužene - Vrhovni sud R.S. u dva navrata na istovjetan i nezakonit način suprotno imperativnoj odluci Ustavnog suda BiH nije ništa drugo nego sistematsko ignorisanje vrhovne pravosudne

državne instance s ciljem diskriminiranja tužitelja i konačnog odvratanja b. populacije da se integriše u život i rad na području tužene,

- te, kako je to izložio na pripremnom ročištu od 28.08.2017. godine, da iz dokaza označenih u tužbi nesporno proizlazi da u odnosu na njega postoji diskriminacija, ukazujući da je to utvrđeno odlukom Ustavnog suda BiH broj AP 3466/11 od 15.04.2015. godine, a po kojoj tuženi nije postupio, niti je Ustavni sud Bosne i Hercegovine preduzeo mjere sa ciljem izvršenja svoje odluke, iako se više puta obraćao Ustavnom sudu sa prijedlogom za primjenu člana 62. Pravila Ustavnog suda, da je tužena, odnosno Vrhovni sud R.S., donio novu odluku koja je u suprotnosti sa stavovima izraženim u odluci Ustavnog suda, a u kojoj je, kako je to tužitelj naveo, decidno navedeno da je riječ o diskriminaciji sudija i tužitelja odnosno konkretno njega kao tužitelja,

- zatim da u konkretnom slučaju nije bilo mjesta primjeni prekluzivnih rokova, koji se po mišljenju tužitelja odnose samo na povrede nekih tipičnih prava iz radnog odnosa kao npr. zasnivanje radnog odnosa, raspoređivanje na radno mjesto, godišnji odmor, i druga prava koja se regulišu pojedinačnim pravnim aktima, a što ovdje nije bio slučaj obzirom da se radilo o novčanom potraživanju, a da je tuženi suprotno tome tretirao ovo potraživanje kao pravo iz radnog odnosa a ne kao štetu, zbog čega je tužitelj podnio novu apelaciju Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine,

- te da tužena nije postupila na isti način kada su u pitanju bili drugi slučajevi i kada nisu bili u pitanju B., ukazujući na presudu Okružnog suda u Bijeljini broj: 80 OP 061391 15 Gž od 23.11.2016. godine, zatim rješenje Vrhovnog suda R.S. broj Rev 23/05 od 12.09.2006. godine i presudu navedenog suda broj 118 0 Rev 06 000345 od 10.10.2008. godine, a u kojim predmetima se radi o istoj činjeničnoj i pravnoj stvari, o novčanom potraživanju iz radnog odnosa, te da je tužena različito postupala u odnosu na tužitelje o čijim tužbenim zahtjevima je razmatrano u navedenim predmetima, u odnosu na njega kao tužitelja, ističući da iz navedenih sudskih odluka proizlazi da je tužena, odnosno da su navedeni sudovi, to novčano potraživanje iz radnog odnosa tretirali kao štetu bez primjene prekluzivnih rokova, dok je u njegovom slučaju potpuno neosnovano njegovo potraživanje tretirano samo kao povreda prava iz radnog odnosa uz primjenu prekluzivnog roka, kao i na Odluku o dopustivosti Ustavnog suda Bosne i Hercegovine AP 2045/08 od 09.03.2011. godine a u kojoj Ustavni sud zapaža da je u odnosu na blagovremenost tužbe, Kantonalni sud naveo da u konkretnom slučaju predmet spora nije povreda prava iz radnog odnosa, koja proizlazi iz odredbe člana 103. Zakona o radu, već da se radilo o novčanim potraživanjima, to jeste o dospjelim a neisplaćenim naknadama na ime toplog obroka, naknade regresa, troškova prijevoza i naknade za dežure, a koje prema odredbi člana 106. Zakona o radu, zastarijevaju za tri godine od dana nastanka potraživanja, da je u tom smislu Kantonalni sud pravilnom ocijenio odluku prvostepenog suda kada je tumačio odredbe člana 106. Zakona o radu, jer rok iz tog člana je rok materijalnog prava i računa se od dana dospijeća tražbine za razliku od roka iz člana 103. Zakona o radu koji je prekluzivni rok, procesne prirode, a odnosi se na povrede ostalih prava iz radnog odnosa koji dolazi, uglavnom donošenjem nezakonitih pojedinačnih akata.

Sagledavanjem navedenih činjeničnih utvrđenja, u odnosu na pravila materijalnog prava sadržanim u odredbi člana 1. Zakona o zabrani diskriminacije, kojim se uspostavlja okvir za ostvarivanje jednakih prava i mogućnosti svim licima u Bosni i Hercegovini i uređuje

sistem zaštite od diskriminacije, te, u skladu sa Ustavom Bosne i Hercegovine i međunarodnim standardima koji se odnose na ljudska prava i osnove slobode ovim zakonom utvrđuju se odgovornosti i obaveze zakonodavne, sudske i izvršne vlasti u Bosni i Hercegovini, kao i pravnih lica i pojedinaca koji vrše javna ovlaštenja (u daljem tekstu: nadležne institucije Bosne i Hercegovine), da svojim djelovanjem omogućе zaštitu, promoviranje i stvaranje uslova za jednako postupanje, odredbama čijeg člana 2. je propisano da će se diskriminacijom, u smislu ovog zakona, smatrati svako različito postupanje uključujući svako isključivanje, ograničavanje ili davanje prednosti utemeljeno na stvarnim ili pretpostavljenim osnovama prema bilo kojem licu ili grupi lica i onima koji su s njim u rodbinskoj ili drugoj vezi na osnovu njihove rase, boje kože, jezika, vjere, etničke pripadnosti, invaliditeta, starosne dobi, nacionalnog ili socijalnog porijekla, veze s nacionalnom manjinom, političkog ili drugog uvjerenja, imovnog stanja, članstva u sindikatu ili drugom udruženju, obrazovanja, društvenog položaja i spola, seksualne orijentacije, rodnog identiteta, spolnih karakteristika, kao i svaka druga okolnost koja ima za svrhu ili posljedicu da bilo kojem licu onemogući ili ugrožava priznavanje, uživanje ili ostvarivanje na ravnopravnoj osnovi, prava i sloboda u svim oblastima života, zabrana diskriminacije se primjenjuje na sve javne organe kao i na sva fizička ili pravna lica, i u javnom i u privatnom sektoru, u svim oblastima, naročito: zaposlenja, članstva u profesionalnim organizacijama, obrazovanja, obuke, stanovanja, zdravstva, socijalne zaštite, dobara i usluga namijenjenih javnosti i javnim mjestima, te obavljanja privrednih aktivnosti i javnih usluga, polazaći od pravila procesnog prava u poštivanju raspravnog načela sadržanim u odredbi člana 7. stav 1. i člana 123. stav 1. ZPP-a, prema kojima je teret iznošenja činjenica i predlaganja dokaza isključivo na strankama, pri čemu, u smislu odredbe člana 15. Zakona o zabrani diskriminacije u BiH, kada lice ili grupa lica u postupcima predviđenim ovim Zakonom, na osnovu njima raspoloživih dokaza, učine vjerovatnim da je došlo do diskriminacije, teret dokazivanja da nije došlo do diskriminacije, leži na suprotnoj strani, a da, u smislu citiranih zakonskih odredbi, diskriminacija je svaki postupak razlikovanja i nejednakog tretmana osobe ili grupe osoba po nekom od osnova diskriminacije propisanih članom 2. stav 1. navedenog Zakona, to je nejednako tretiranje, isključivanje, odnosno dovođenje u podređen položaj pojedinaca ili grupa ljudi koji se nalaze u istoj, sličnoj ili uporedivoj situaciji, u smislu citirane odredbe člana 15. Zakona u kojoj je izražen princip prenošenja tereta dokazivanja, oštećena osoba je dužna da dokaže samo činjenice na osnovu kojih je moguće pretpostaviti da se radilo o diskriminaciji i ukoliko u tome uspije, onda je tužena strana ta koja ima obavezu dokazivati da nije došlo do diskriminacije, nižestepeni sudovi polazeći od činjeničnih tvrdnji na kojima je zasnovan tužbeni zahtjev tužitelja, istrajavajući na tvrdnjama o diskriminaciji, ukazujući na nepoštivanje i neprovođenje od strane Vrhovnog suda R.S., odluke Ustavnog suda Bosne i Hercegovine broj AP-3466/11 od 15.04.2015. godine i ukazuje na donošenje odluke Vrhovnog suda R.S. broj 83 0 P 001846 15 Rev 2 od 30.06.2015. godine za koju, u odnosu na stav 1. izreke presude tvrdi da je nepravilna i nezakonita, te da nije donesena u skladu sa navedenom odlukom Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, nalaze da je tužiteljevo pozivanje na različito postupanje i ograničavanje njegovih prava u pogledu troškova prijevoza a za period od ... do ... godine po osnovu njegove nacionalne pripadnosti, bez osnova, jer tužitelj nije iznio činjenice na osnovu kojih bi bilo moguće pretpostaviti da se radi o diskriminaciji, a takve činjenice ne proizilaze iz provedenih predloženih dokaza -

materijalne dokumentacije, niti iz iskaza saslušanih svjedoka B. H. i S. D.- koji su se u svojim iskazima izjašnjavali o obavljanju njihovih dužnosti sudije Osnovnog suda u B. odnosno Glavnog ... u Okružnom ....., o neplaćanju troškova prijevoza za vrijeme obavljanja dužnosti na području R.S. i okolnostima koje su ih opredijelile da apliciraju na dužnosti u Općinskom sudu u T. odnosno T.T.k.

Okolnost da je presudom Okružnog suda u Bijeljini broj 80 0 P 061391 15 Gž od 23.11.2016. godine u pravnoj stvari tužiteljice D.M. iz B. protiv tužene škole ...B. žalba tužiteljice D.M. izjavljena protiv prvostepene presude uvažena i presuda preinačena tako da je djelimično usvojen tužbeni zahtjev tužiteljice po osnovu naknade štete zbog izgubljene dobiti pri čemu je razmatrano pitanje naknade štete u smislu člana 154. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima i pitanje izgubljene dobiti, a vezano za nezakonitost odluke o prijemu u radni odnos, dakle radi se o potpuno drugačijoj činjeničnoj i pravnoj situaciji, nižestepeni sudovi smatraju da ne može predstavljati dokaz kojim bi tužitelj učinio vjerovatnim da je došlo do diskriminacije.

Nadalje, kako to poprimaju nižestepeni sudovi, kada se pođe od činjeničnih tvrdnji na kojima je tužitelj zasnovao postavljeni tužbeni zahtjev, slijedi da su iste tvrdnje sadržinski usmjerene na ukazivanje da je odluka Vrhovnog suda R.S. donesena nakon donošenja odluke Ustavnog suda Bosne i Hercegovine povodom apelacije tužitelja suprotna odluci Ustavnog suda Bosne i Hercegovine, te nezakonita, pri čemu tužitelj posebno ukazuje da tuženi nije niti istakao prigovor zastarjelosti njegovog potraživanja, pa da stoga Vrhovni sud R.S. nije isti mogao ni cijeniti u svojoj odluci, a ti sudovi se ne mogu baviti ocjenom zakonitosti i pravilnosti sudskih odluka na koje tužitelj u svojoj tužbi i tokom postupka ukazuje, koje odluke su donesene postupajući, raspravljajući i odlučujući po pravilima postupka uređenim zakonom, u okviru svoje nadležnosti, te je tužitelj imao mogućnost predmetne odluke pobijati pravnim lijekovima shodno odredbama procesnog zakona, te je zatim protiv odluke Vrhovnog suda R.S. od 30.06.2015. godine podnio i apelaciju Ustavnom sudu Bosne i Hercegovine dana 06.10.2015. godine, pri čemu treba imati u vidu odredbe člana 72. Pravila Ustavnog suda Bosne i Hercegovine ("Službeni glasnik BiH", broj: 22/14 i 57/14), kojima su propisani obaveznost izvršenja odluka Ustavnog suda, način i rok izvršenja, tako da o tome da li je Vrhovni sud R.S. donio odluku, odnosno da li je Vrhovni sud R.S. postupio u skladu sa Odlukom Ustavnog suda Bosne i Hercegovine o dopustivosti i meritumu broj AP 3466/11 od 15.04.2015. godine, donijet će odluku Ustavni sud Bosne i Hercegovine povodom apelacije tužitelja podnesene dana 06.10.2015. godine protiv naznačene presude Vrhovnog suda R.S..

Tužbeni zahtjev tužitelja usmjeren na utvrđenje: „da je tužena povrijedila tužiteljevo pravo na jednako postupanje, na način što je nezakonitim postupanjem inicirala postupak protivizvršenja pred Osnovnim sudom u Zvorniku, suprotno obligatornoj i konačnoj Odluci Ustavnog suda BiH broj AP 3466/11 od 15.04.2015. godine, čime je povrijeđeno tužiteljevo pravo na jednak tretman u odnosu na druga lica u sličnoj situaciji“, te da se zabrani tuženom da nastavi sa postupkom protivizvršenja u predmetu broj 83 0 I 005223 16 I 4, pred Osnovnim sudom u Zvorniku do konačne i potpune primjene Odluke Ustavnog suda BiH broj AP 3466/11 od 15.04.2015. godine“, kako to ocjenjuju nižestepeni sudovi,

zapravo se, polazeći od sadržaja činjeničnih tvrdnji tužitelja, svodi na utvrđivanje da li je pravilna i u skladu sa zakonom odluka Vrhovnog suda R.S. donesena nakon donošenja odluke Ustavnog suda Bosne i Hercegovine povodom apelacije tužitelja, o čemu se ti sudovi ne mogu baviti, pri čemu tužitelj nije učinio vjerovatnim da je u odnosu na njega različito postupano obzirom na njegovu nacionalnu pripadnost, odnosno obzirom da je B., u odnosu na bilo kojeg drugog zaposlenika druge nacionalne pripadnosti u pogledu prava na troškove prijevoza za sporni period od ... do ... godine.

Ovakav pravni zaključak nižestepenih sudova, po ocjeni ovog revizijskog suda, zasnovan je na pravilnoj primjeni materijalnog prava.

Prema odredbama člana 2. stav 1. Zakona o zabrani diskriminacije („Službeni glasnik BiH“, broj 59/09) diskriminacija je definisana kao svako različito postupanje, uključujući svako isključivanje, ili davanje prednosti utemeljeno na stvarnim ili pretpostavljenim osnovama prema bilo kojem licu ili grupi lica na osnovu njihove rase, boje kože, jezika, vjere, etničke pripadnosti, nacionalnog ili socijalnog porijekla, veze sa nacionalnom manjinom, političkog ili drugog uvjerenja, imovnog stanja, članstva u sindikatu ili drugom udruženju, obrazovanja, društvenog položaja i pola, polnog izražavanja ili orijentacije, kao i svaka druga okolnost koja ima za svrhu ili posljedicu da bilo kojem licu onemogući ili ugrožava priznavanje, ili ostvarivanje na ravnopravnoj osnovi prava i sloboda u svim oblastima javnog života.

Pod isključivanjem se podrazumijeva da je određenoj grupi onemogućen pristup određenim pravima i slobodama, a drugima nije, ograničavanje znači da je određenoj grupi osoba, zbog njihovih karakteristika, uživanje određenih prava i sloboda omogućeno ali sa ograničenjem, ne u istoj mjeri kao ostalim, dok davanje prednosti je situacija u kojoj je jedna grupa u povlaštenoj poziciji, iako za to nema zakonskih uvjeta. Osnovni elementi diskriminacije su različiti i nepovoljan tretman pojedinca koji je rezultat državnih mjera kojim se zahtjeva određeno pojašnjenje, nameću ili negiraju određene kvalifikacije, daju ili negiraju mogućnosti i uporednih grupa osoba koje su u istoj ili sličnoj situaciji tretirane povoljnije, odnosno poređenje sa drugim osobama koje se nalaze u istoj ili sličnoj situaciji, a koja je znatno povoljnija za te osobe spram onoga što uživa diskriminirani.

Kod dokazivanja postojanja diskriminacije postoji princip podjele tereta dokazivanja između tužitelja i tuženog. Obaveza tužitelja, žrtve diskriminacije, je da dokaže činjenice na osnovu kojih se može zaključiti da je došlo do diskriminacije, odnosno, mora dokazati da je došlo do različitog tretmana, dok tuženi, lice za koje se tvrdi da je izvršilo diskriminaciju može pobiti postojanje iste na dva načina i to da tužitelj nije u istoj ili sličnoj situaciji sa osobom sa kojom se poredi i da se različit tretman ne zasniva na osnovu za koji se tvrdi da se zasniva.

Iz navedenog proizlazi da je tužitelj kao žrtva eventualne diskriminacije bio u obavezi da uvjeri sud da je tužena izvršila radnju koja predstavlja akt direktne ili indirektno diskriminacije. Na tužitelju je ležao teret dokazivanja da postoje određene činjenice na kojima se može utemeljiti presumpcija o postojanju izravne ili posredne diskriminacije na

koji je način došlo do povrede jednakog postupanja. Nakon toga teret dokaza je na tuženoj koji mora dokazati da nije došlo do povrede načela jednakog postupanja.

Suprotno tvrdnjama revidenta, slijedom označenih činjeničnih utvrđenja proizašlih ocjenom izvedenih dokaza, kako to pravilno ocjenjuje drugostepeni sud pobijanom presudom, sagledavanim u odnosu na predmet raspravljanja omeđen tužbenim zahtjevom tužitelja kojim zahtijeva zaštitu (utvrđenje) da tužena počev od ... godine provodi diskriminaciju iz člana 2., 3. i 6. Zakona o zabrani diskriminacije, Evropske konvencije o ljudskim pravima i slobodama i Ustava Republike Srpske, koja se ogleda u različitom postupanju prema njemu zbog njegovih ličnih svojstava, u odnosu na druga lica, koji zasniva na činjenici da je u postupku koji je vođen pred Osnovnim sudom u Zvorniku broj 83 0 P 001846 07 P, presudom Vrhovnog suda R.S. od 30.06.2015. godine, suprotno odlici Ustavnog suda BiH od 15.04.2015. godine, o njegovom zahtjevu za isplatu naknade troškova prevoza na relaciji T. – B. i obratno odlučeno kao o potraživanju iz radnog odnosa a ne o zahtjevu za naknadu štete, zbog čega je tužba u dijelu zahtjeva za isplatu ove naknade za period od ... do ... godine odbačena kao neblagovremena (član 105. Zakona o radu RS), a da je u odnosu na druga lica, koji su vodili iste ili slične postupke, potraživanje smatrano zahtjevom za naknadu štete, te da su u odnosu na ta lica primjenjivane odredbe Zakona o obligacionim odnosima a ne odredbe Zakona o radu i prekluzivni rok od jedne godine, u smislu odredbe člana 105. istog Zakona, kako je to primijenjeno u njegovom slučaju. Nadalje, prema navodima iz tužbe diskriminacija se proteže i u nastavljenom postupku protivizvršenja, koji je tužena pokrenula protiv njega radi naplate isplaćenih mu potraživanja u izvršnom postupku, i to za troškove prevoza do ... godine, a da je trebalo obustaviti u potpunosti postupak protivizvršenja, jer da se nakon donošenja odluke Vrhovnog suda RS od 30.06.2015. godine radi o drugoj izvršnoj ispravi, a ne o izvršnoj ispravi na osnovu koje je pokrenut postupak protivizvršenja (odluka Osnovnog suda u Zvorniku od 25.03.2009. godine i Vrhovnog suda RS od 14.06.2011. godine), a da prema članu 2. Zakona o zabrani diskriminacije diskriminacijom će se, u smislu tog zakona, smatrati svako različito postupanje uključujući svako isključivanje, ograničavanje ili davanje prednosti utemeljeno na stvarima ili pretpostavljenim osnovama prema bilo kojem licu ili grupi lica na osnovu njihove rase, boje kože, jezika, vjere, etničke pripadnosti, nacionalnog ili socijalnog porijekla, veze s nacionalnom manjinom, političkog ili drugog uvjerenja, imovnog stanja, članstva u sindikatu ili drugom udruženju, obrazovanja, društvenog položaja i spola, spolnog izražavanja ili orijentacije, kao i svaka druga okolnost koja ima za svrhu ili posljedicu da bilo kojem licu onemogući ili ugrožava priznavanje, uživanje ili ostvarivanje na ravnopravnoj osnovi, prava i sloboda u svim oblastima života, te se zabrana diskriminacije primjenjuje na sve javne organe kao i na sva fizička ili pravna lica, i u privatnom sektoru, u svim oblastima...Prema članu 3. istog Zakona neposredna diskriminacija je svako različito postupanje po osnovama određenim članom 2. tog zakona, odnosno svako djelovanje ili propuštanje djelovanja kada je neko lice ili grupa lica dovedena ili je bila ili bi mogla biti dovedena u nepovoljnim položaj za razliku od nekog drugog lica ili grupa lica u sličnim situacijama, a posredna diskriminacija podrazumijeva svaku situaciju u kojoj, naizgled neutralna odredba, kriterij ili praksa, ima ili bi imala učinak dovođenja nekog lica ili grupe lica u nepovoljan ili manje povoljan položaj u odnosu na druga lica.

Pri navedenom, pravilno drugostepeni sud, potvrđujući tačnost žalbenih navoda tužitelja da prema odredbi člana 15. Zakona o zabrani diskriminacije, teret dokazivanja činjenice da nije prekršen princip jednakog postupanja ili zabrane diskriminacije, leži na tuženoj, ukazuje da tužitelj zanemaruje da je prema smislu i sadržini te odredbe obaveza tužitelja da svoje navode, o tome da je zabrana diskriminacije prekršena, potkrijepi odgovarajućim dokazima, s tim da nije dužan dokazati diskriminaciju sa stepenom sigurnosti, ali je dužan učiniti vjerovatnim da je do diskriminacije došlo, a da se teret dokazivanja ne prebacuje na tuženog čim podnosilac tužbe izjavi da je nad njim izvršena diskriminacija, kako to tužitelj u žalbi neosnovano nastoji predstaviti, nego tek kada se pruži dokaz za navedenu činjenicu. dakle, na tužitelju je bio teret dokaza da na sudu dokaže da je tužena izvršila radnju zbog koje je tužena, i da učini vjerovatnim da je upravo zbog njegovog ličnog svojstva i na njegovu štetu učinjena razlika u odnosu na druga lica, kao i da dokaže kontinuitet takvog postupanja u dužem vremenskom periodu, a što je tužitelj propustio dokazati, a tek onda je na tuženoj bio teret dokaza da tom radnjom nije povrijeđeno načelo jednakosti.

Da bi se primjenom odredbe člana 2. stav 1. Zakona o zabrani diskriminacije utvrdilo postojanje diskriminacije u oblicima propisanim članom 3. i 6. citiranog zakona, po shvatanju tog suda potrebno je utvrđenje da je došlo do nejednakog postupanja prema tužitelju u predmetima Osnovnog suda u Zvorniku broj 83 0 P 001846 07 P i 83 0 I 005223 16 I 4, u donosu na druga lica u nekim drugim konkretnim predmetima, dakle, bitno je utvrđenje postojanja referentne grupe koja se nalazila u istoj situaciji kao i tužitelj, prema kojoj su sudovi R S postupali na drugačiji način, odnosno da su nekim drugim licima ista ili slična potraživanja iz radnog odnosa smatrana zahtjevom za naknadu štete, i da su za ista primjenjivane relevantne odredbe Zakona o obligacionim odnosima, a ne odredbe člana 105. Zakona o radu, a da za takvo postupanje nije bilo zakonitog i objektivnog opravdanja, tako da je pravilan izneseni zaključak prvostepenog suda da za tužitelja kao referentna grupa ne može biti svako lice koje je vodilo sudski postupak za isplatu potraživanja proisteklih iz radnog odnosa, jer se ne radi o istoj činjeničnoj i pravnoj situaciji.

Tužitelj, kako se nadalje izlaže, i u žalbi samo navodi da je u odnosu na slične predmete prema njemu došlo do nejednakog postupanja na njegovu štetu u postupku koji je vođen pred Osnovnim sudom u Zvorniku broj 83 0 P 001846 07 P, ali ni u žalbi ne čini vjerovatnim da je zbog njegovog ličnog svojstva po nekom od osnova iz člana 2. Zakona o zabrani diskriminacije sud različito, na štetu tužitelja, postupio u odnosu na druga lica u drugim predmetima.

Nasuprot tome, iz predloženih i izvedenih dokaza slijedi da nije bilo diskriminacije, odnosno nejednakog postupanja u odnosu na tužitelja, imajući u vidu da iz presude Vrhovnog suda R.S. broj 83 0 P 001846 15 Rev 2 od 30.06.2015. godine, kojom su djelimično ukinute presude Osnovnog suda u Zvorniku broj 83 0 P 001846 07 P od 25.03.2009. godine i Okružnog suda u Bijeljini broj 83 0 P 001846 09 Gž od 24.09.2009. godine (kojom je preinačena prvostepena presuda), slijedi da je osnovan zahtjev tužitelja za isplatu naknade troškova prevoza počev od ... godine do ... godine, dok tužitelj nije uspio sa tužbenim zahtjevom za isplatu naknade troškove prevoza za period od ... do ... godine, jer

je tužba tužitelja u tom dijelu odbačena kao neblagovremena, shodno odredbi člana 105. Zakona o radu RS („Sl. glasnik RS“ broj 38/00, 40/00, 47/02, 38/03, 66/03 i 20/07), obzirom da je podnesena protekom prekluzivnog roka od godinu dana (tužba podnesena ... godine). S tim u vezi neprihvatljiv je prigovor tužitelja, na čemu istrajava i u žalbi, da sudovi nisu postupili u skladu sa odlukom Ustavnog suda BiH broj AP 3466/11 od 15.04.2015. godine, u situaciji kada iz sadržaja navedene odluke slijedi da Ustavni sud nije donio meritornu odluku po zahtjevu tužitelja, nego je ukinuo odluku Vrhovnog suda RS i predmet vratio istom sudu radi donošenja nove odluke u roku od 90 dana, a što je Vrhovni sud i učinio donošenjem presude od 30.06.2015. godine. Ne može se prihvatiti osnovanim ni pozivanje tužitelja na stav sudova izražen u presudi Okružnog suda u Bijeljini broj 80 OP 061391 15 Gž od 23.11.2016. godine, rješenju Vrhovnog suda R.S. broj Rev 23/05 od 12.09.2006. godine i presudi navedenog suda broj 118-0-Rev-06 000 345 od 10.10.2008. godine, te da su u navedenim odlukama sudovi novčana potraživanja iz radnog odnosa smatrali naknadom štete, a da je u njegovom slučaju, potpuno neosnovano, njegovo potraživanje smatrano povredom prava iz radnog odnosa, uz primjenu prekluzivnog roka. Ovo iz razloga što iz sadržaja navedenih presuda i rješenja proizlazi da se radi o potraživanjima naknada plaća i drugih primanja zbog nezakonitog prestanka radnog odnosa, koja potraživanja u smislu odredbe člana 117. stav 1. Zakona o radu RS imaju karakter štete u vidu izgubljene dobiti, a ne karakter novčanih potraživanja iz radnog odnosa, kakav je konkretni slučaj. S tim u vezi neosnovano je i žalbeno pozivanje na odluke Ustavnog suda BiH broj U 7/12 i AP 2045/08, u situaciji kada je Zakonom o radu FBiH različito regulisano ostvarivanje prava na novčana potraživanja iz radnog odnosa (član 106.) u odnosu na Zakon o radu RS (član 105.), koji se primjenjivao u postupku za ostvarivanje prava tužitelja na isplatu naknade troškova prevoza za vrijeme obavljanja sudske i tužilačke funkcije u RS.

Pravilnim drugostepeni sud prihvata izneseni zaključak prvostepenog suda da pokretanje postupka protivizvršenja od strane tužene, radi naplate iznosa isplaćenog tužitelju u izvršnom postupku po presudi Okružnog suda u Bijeljini broj 83 0 P 001846 09 Gž od 24.09.2009. godine, ne predstavlja radnju diskriminacije u smislu odredbe člana 2. i 3. Zakona o zabrani diskriminacije, jer je obezbijedena sudska zaštita prava tužitelja, koju je tužitelj djelimično i ostvario rješenjem Osnovnog suda u Zvorniku broj 83 0 I 005223 16 I 4 od 16.05.2016. godine, kojim je djelimično obustavljen postupak protivizvršenja u dijelu isplate iznosa od ... KM (troškovi prevoza za period ... do ... godine) sa pripadajućim kamatama i troškovima postupka, dok je u preostalom dijelu ostalo na snazi rješenje o protivizvršenju od 07.05.2014. godine, a koje rješenje je potvrđeno rješenjem Okružnog suda u Bijeljini od 17.03.2017. godine.

Neprihvatljivim smatra žalbene prigovore da je protivizvršenje trebalo obustaviti u cjelosti, jer da presuda Vrhovnog suda RS od 30.05.2015. godine predstavlja novu izvršnu ispravu, u situaciji kada iz stanja spisa slijedi da je postupak protivizvršenja pokrenut na osnovu presude Osnovnog suda u Zvorniku od 25.03.2009. godine i presude Vrhovnog suda od 14.06.2011. godine, koja je ukinuta odlukom Ustavnog suda BiH, da je nakon donošenja presude Vrhovnog suda od 30.05.2015. godine postupak protivizvršenja nastavljen za isplaćena potraživanja tužitelju do ... godine, tako da izvršna isprava u nastavku

protivizvršenja proističe iz istog postupka, a ne iz nekog drugog postupka, kako to tužitelj pogrešno predstavlja u žalbi, kao i pozivanje tužitelja na odluku Ustavnog suda BiH broj AP 5161/10 od 23.01.2014. godine, koja je donesena po apelaciji N.Đ., te isticanje činjenice da je N.Đ. pušten na slobodu iz razloga što je ukinuta presuda na osnovu koje je određen pritvor, jer se u konkretnom slučaju ne radi o istoj činjeničnoj i pravnoj situaciji.

Stoga neosnovano tužitelj ostvarenje revizijskog osnova nalazi u pogrešnoj primjeni materijalnog prava jer je tužena dokazala da nije bilo različitog ili nepovoljnog tretmana tužitelja, dakle da ponašanje tužene u odnosu na tužitelja nije bilo diskriminirajuće i ponižavajuće, zbog čega tužitelja ne pripada pravo na zaštitu u smislu odredbe člana 12. Zakona o zabrani diskriminacije u BiH.

Iz navedenih razloga ovaj sud prihvaćajući u svemu pravilne i potpune razloge nižestepenih sudova o neosnovanosti tužbenog zahtjeva tužitelja, nalazeći da su sve revizijske tvrdnje tužitelja koje se odnose na pogrešnu primjenu materijalnog prava lišene valjanog pravnog osnova, pa ih kao takve i odbija.

Ostali revizijski prigovori, koji u suštini predstavljaju ponavljanje činjeničnih tvrdnji tužbe i žalbenih prigovora, nisu od odlučnog značenja sa aspekta predmeta spora (član 231. u vezi sa članom 253. ZPP), pa ih sud kao takve nije posebno obrazlagao.

Kako ne stoje revizijski razlozi, kao ni razlozi na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, to je primjenom odredbe člana 248. reviziju tužitelja valjalo odbiti.

Odluka o troškovima revizijskog postupka je donesena na osnovu člana 397. stav (1) ZPP-a, jer tužitelj nije uspio sa revizijom u cijelosti.

Predsjednica vijeća
Fatima Imamović, s.r.